

Zij waren langzaam, onbewust, om zoo te zeggen, zonder dat er een van beiden over had gesproken, op elkaâr verliefd geworden. Zij, met het vroeg volwassen en vroegrijp zijn van de meisjes uit dien stand, wist het van zich zelf al lang, dat zij van hem hield. Maar hij, die leefde bij het oogeblik en die niet verder dan den dag van morgen zag, hij was tevreden als hij bij haar zat en vroeg niet meer en dacht niet aan het mogelijke, dat er ooit iets zou veranderen. En de verandering kwam!

Haar vader wilde gaan hertrouwen. Het verveelde hem om langer voort te leven als hij die paar jaren had gedaan. Hoe goed zij ook het huishouden in orde hield; het was toch heel iets anders als een vrouw het deed. De kinderen waren bijna zonder toezicht en deden wat zij wilden, omdat zij niets over ze te zeggen had. Maar voornamelijk zijn eigen leven gold het, hij vond het onplezierig 's avonds t'huis te komen en geen vrouw te vinden, zijn vrije dagen door te brengen zonder aanspraak, zonder iemand van zijn leeftijd, zonder vrouw die orde hield, gedwongen om zijn uren door te brengen in het ruziën en vechten van de kinderen, of naar de kroeg te gaan, waar hij een tegenzin in had. En het zou gauw gebeuren, had hij er bijgevoegd toen hij er over sprak, misschien wel over een paar weken, hij had al iemand op het oog, een goede vrouw, die wel zou willen, de weduwe van een kameraad en zonder kinderen.

Den volgenden dag, een zondag, toen haar vader met de kinderen was gaan wandelen, ging zij – zooals meestal 's zondags, als haar vader uit was – op de oude werf zitten, naast het huis, verlangend, dat haar jongen komen zou, de eenige met wien zij alles kon bespreken. Het had haar vreeselijk gedrukt van gister avond af, zij had bijna den heelen nacht er niet van kunnen slapen, omdat zij heel goed voelde, dat nu háár leven ook veranderen zou. Zij wist vooruit, dat het nooit goed kon gaan, wanneer een vreemde vrouw in huis zou komen, al was die nog zoo goed. Die zou natuurlijk het huishouden gaan doen en zij zou overschieten. Zij was geen kind meer en kon zich niet meer als een kind laten behandelen. En de gelijke van die vreemde kon zij ook niet zijn, waar die de vrouw werd van haar vader en natuurlijk ook de baas in huis zou worden. En dan kwam er nog de vage vrees bij voor een stiefmoeder, het vastgehamerde begrip bij menschen uit dien stand, dat stiefmoeders haar kinderen uit het eerste huwelijk altijd haten en hun eigen kinderen altijd voor-trekken boven de kinderen van haar man en dergelijke meer. En het voornaamste was, dat zij zou leven op de kosten van haar vader, terwijl zij niet meer, als tot nu toe, haar werk er voor deed. Daarom had zij bedacht, dat het 't beste voor haar zijn zou, het huis maar uit te gaan en een dienst te zoeken, al zag zij er met angst en beving tegen op, om onder vreemden te gaan leven. Zij had er niets nog aan haar vader van gezegd, omdat zij wachten wilde tot zij vastbesloten was en eerst nog alles goed